Р Е Ш Е Н И Е
№ 4246

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова
ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова
Диляна Николова

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **3877** по описа за **2014** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение от 20.01.2014 г., постановено по н. а. х. дело № 11840/2013 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 98 – ми състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22-2205820/07.05.2013 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д.) – С., с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, е обжалвано от [фирма] с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП. Релевираните касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт Т., която оспорва касационната жалба и моли за оставането в сила на оспореното решение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания, по смисъла на чл. 348 НПК и тези, за които следи служебно, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, вр. с чл. 354 НПК и чл. 63, ал. 1 ЗАНН, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14 - дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да потвърди с оспореното решение НП, СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма] от органите на Д. на 19, 20 и 21.02.2013 г. е констатирано, че има нарушения на трудовото законодателство, сред които и такива, изразяващи се в неизплащане на трудовите възнаграждения на работници и служители. Поради това с протокола от извършената проверка на касатора са дадени задължителни предписания за отстраняване на нарушенията, като съгласно т. 9 от същите е предписано работодателят да изплати уговорените и начислени по ведомостта заплати за месец октомври 2012 г. трудови възнаграждения за извършената работа на В. Л. Д., Д. Р. М., А. Р. П. и Д. В. Л., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, като е определен срок за изпълнение до 15.03.2013 г. Протоколът, респ. предписанията, са връчени на представляващия дружеството на 21.02.2013 г. На 18.04.2013 г. от служители на Д. - С. е извършена последваща проверка на касатора, във връзка с изпълнението на дадените предписания. Изискани са документи, доказващи изпълнение на посоченото по-горе предписание. Дружеството представило ведомост за заплати за месец октомври 2012 г., но не и платежни документи, удостоверяващи изплащане на начисленото по ведомостта за заплати за месец октомври 2012 г. трудово възнаграждение на А. Р. П.. Въз основа на констатациите от проверката, на 18.04.2013 г., в присъствието на двама свидетели, е съставен АУАН № 22-2205820 за това, че [фирма] не е изпълнил даденото му задължително предписание в т. 9 от цитирания по – горе протокол, като актът е връчен на същата дата на управителя на дружеството. Въз основа на него на 07.05.2013 г. е издадено обжалваното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка, за да потвърди издаденото НП, от правна страна, въззивната инстанция е извела изводи, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния закон.

Решението е законосъобразно.

Спазени са изискванията за съдържание на АУАН и НП, посочени в чл. 42 ЗАНН и чл. 57, ал. 1 ЗАНН и по-конкретно относно посочване на датата и мястото на нарушението. Относно времето и мястото на извършването, следва да се посочи, че предвид това, че нарушението се изразява в бездействие, нарушението се извършва там и тогава, където се дължи действието – трудовите възнаграждения е трябвало да се изплатят при работодателя (със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица]), като за изпълнението на това предписание е посочен краен срок – 15.03.2013 г., след изтичането на който нарушението се смята за извършено. Обстоятелствата, относно времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението се извеждат от обстоятелствената част на НП, поради което

процесуалните права на дружеството не са нарушени.
Безспорно е доказано констатираното нарушение. Към момента на извършване на последващата проверка и до настоящия момент не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 15.03.2013 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено. Представената ведомост за начислени заплати за месец октомври 2012 г. не доказва реалното изплащане на същите. Изпълнение на предписанието не се доказва и от приложените с административната преписка касови ордери за изплатени суми под формата на аванс на лицето А. П., тъй като те се отнасят за различен от процесния период.
Неотносими са и всички възражения относно незаконосъобразността на предписанието. Същото е индивидуален административен акт, който може се обжалва самостоятелно по леда на чл.145 и сл. от АПК. По делото липсват доказателства за оспорването му в срок, поради което правото за това е преклудирано. Същото е влязло в сила и е станало задължително за изпълнение.
Законосъобразни са изводите на съда, че извършеното от касатора деяние осъществява състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ - не е изпълнено задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, за което е наложено предвиденото за работодателя – ЮЛ, административно наказание - „имуществена санкция", в минималния установен от закона размер - 1500 (хиляда и петстотин) лева - чл. 416, ал. 5, вр чл. 415, ал. 1 КТ.
С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.01.2014 г., постановено по н. а. х. дело № 11840/2013 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 98 – ми състав.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :